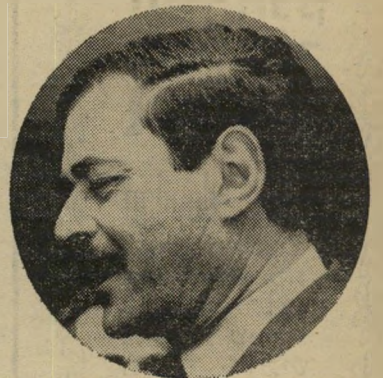

רחל מרחלת על כל העולם

הפסיכיאטר זרק בתו מהבית!

בגלל זה. זאת אומרת, בגלל שהיא השתתפה בתחרות, לא בגלל שהיא פיספסה. אני אומרת לכם, פסיכולוגיה זה דבר מסוכן. אם לא הייתי יודעת שזה מעשה פסיכולוגי, הייתי חושבת שזה משהו אחר.

ד"ר יואל מילר

מי מאיתנו לא יודע כמה קשה ליצור היום קומוניקציה בין הדורות, ואיזה בעיות יש להורים להבין את בניהם, ולהיפך. לפעמים אפילו צריכים ללכת להתייעץ עם פסיכיאטר כדי לפתור את הצרות האלו. משום כך לא פלא שהתאכזבת, כששמעתי שהבעייה קיימת אפילו אצל הפסיכיאטרים. או לפחות אצל אחד מהם. כתנתי למנהל משרד הבריאות והפסיכיאטר הראשי של, ד"ר יואל מילר, שורק את בתו מהבית.

ותשאלו למה? אז מעשה שהיה כך היה: הבת, יהודית מילר, היא חתיכה לא רעה, כבת 24 בערך. לפני חמש שנים, כשהיא הייתה בסדיר, היא עבדה אצל דובר צה"ל, ויום אחד, כשהיא בילתה במלון מירמר בחוף חדרה, היא גילתה לידד שלה על אינו פעולת תגמול שעמדה להתקיים בקרוב.

השמורה הגיעה עד אוניו של סגן מנהל המלון, וזה מסר על כך למשרד הביטחון. יהודית נעצרה בלי הרבה גינונים של טקס, והושבה בית-הסוהר. ועד היום מספר רים בצה"ל את המקרה שלה כדוגמה לפיפוט אסור.

אבל מה התחלתי לספר לכם? אה, כן, הסיפור הזה בכלל לא שייך לאבא שלה. לא בגלל זה הוא זרק אותה מהבית. הוא עשה את זה בגלל שיהודית רצתה להציג את מעומדותה לתחרות מלכת היופי.

אבא מילר אסר זאת, הבת מילר ציפצה, נרשמה, השתתפה בתחרות — ופיפסה. היא לא זכתה בתואר הנכסף.

או כאילו זה בפני עצמו לא צרה מס' פיקה, עוד הלך אביה וזרק אותה מהבית

יהודית מילר

סרטים פורנוגרפיים אצל משתיל הלבבות

ביום שבת האחרון נערכה מסיבה עליו זה — מאוד מאוד עליזה — לכבודו של ד"ר יזהר חרוזי. ואז, באמצע, פתאום גיליתי תגלית רפואית ממדרגה ראשונה: משתילי הלבבות הם גזע נפרד, שונה בכלל מרופאים רגילים.

רופאים רגילים הם בדרך כלל כאלה רציניים, אתם יודעים, בקושי עד שמצויי

איס חצי חיזוק. ואילו שותלי-לבבות הם חבריה עם הלב בחזק (הלב שלהם אני מתכוונת) תמיד שמחים וטובי-לב. אתם רוצים דוגמה? קחו למשל את המשתיל הגדול שבהם — כריסטיאן ברנארד. זה דומה לרופא זה? נו באמת. אתם הרי יודעים בעצמכם כמה הוא עליו. ביחוד אחרי שהוא התחתן עם אשתו החדשה בת 18.

ד"ר יזהר חרוזי

וגם בארץ יש לנו דוגמה: ד"ר חרוזי. יזהר הוא רופא, רווק, חתיך ויפהפה. הוא צויין בזמנו לשבח על ידי הרמטכ"ל, היה המלווה של אשכול באפריקה, והיה חברן של מיטב יפהפיות הצמרת הישראלית. ובאמת למסיבה הזאת בשבת באו רבות מתן כדי להיפרד ממנו כי זאת הייתה בעצם מסיבת פרידה, מאחר שהדוקטור עומד להיער לט לתקופה הקרובה מהנוף הישראלי. הוא נוסע ללוס-אנג'לס להשתלם שם בניית תותיילב — ובמיוחד בהשתלות לב.

אז מי לא היה שם, במסיבה? איהו 300 איש: קציני צה"ל, רופאים, נערות זוהר, כמו למשל נילי לבקוביץ, אחת מידידותי לשעבר של יזהר.

ומה לא היה שם במסיבה? מרקים וגבי" נות זמענים וקוקטיילים — וכגולת הכותרת, סרטי מיקי מאו.

אבל זאת הייתה רק הגולה הראשונה. כשהסתלקו מרבית האורחים, ונשארה רק איזו עילית של כחמישים חבריה, או אז הגיעה הגולה האמיתית של הנשף: סידרת סרטים פורנוגרפיים, שהיתה בירכת השלום האחרונה למשתיל היוצא מיקרבנו.

רונון על הקרשים

אני מצטערת — אבל הפעם אין שמות. פשוט, האיש נשוי, ולא אני זו שאלך

השם עושה את האדם, אמר כבר פעם מישהו שמבין את כוחה של ה-פירסומות עוד לפני שהמציאו את ה-פירסומות. באמיתותה של האימרה ה-זאת נוכח לא מזמן זיל תמיר, מב-כירי הדיילים של, "אל-על". זיל רגיל, בין עבודה לעבודה ב, אל-

לסכסך. מה אני יודעת, אולי אשתו לא מסכימה בכלל שהוא יחזיק מאהבת? האיש שעליו אני מדברת הוא שחקן תיאטרון ישראלי ידוע. כשהוא הופיע לאחרונה בהצגה מסויימת, הוא התאהב ברקדנית מלהקת כרמון לשעבר, ועכשיו לוחט שם רומן גדול. עד כדי כך גדול, שכשהוא זכה עתה לתפקיד ראשי במחזמר מסויים, הוא דאג לסדר לאהובתו גיב בתור מנהלת במה. כדברי הפתגם: "מה שקרוב — בטוח".

האירוע המרכזי של העונה, במקום הקיט הזה, הוא נשף אדיר, ענק ומ-פואר, שבו נבחרת יפהיית המקום וה-,"פליבווי" של המקום. בין השמות ש-זכו בתחרות זו בשנים שעברו היתה הנסיכה סוראיייה, הנסיכה הדוגמי-נית המפורסמת איירה דה פיסטני-

נסיד לשעה קלה

ברג, וקליבריות דומות. אז ברור ש-להיות בקוטינה בלי להיות בנשף, זה פשוט אידיוטי. מאחר שזיל לא נחשב מעולם ל-משהו אידיוטי, הרי שלא עבר זמן רב וכבר היה בידיו כרטיס לנשף — על שם האביר זיל דה תמירוב ובתיזוגו. "הגעתי לנשף עם סמוקינג לבן ו-ורוליק, חשפנית מקסימה מרומא," מספר זיל. "בנשף היו כל השמות של אירופה, (נו, כימעט).

על, לבלות את חופשותיו במקומות מרגיעים כמו אקאפולקו, ריו דה-ז'אנירו, קאן, קאפרי, ועוד פינות-חמד צנועות כאלו. את חופשתו האחרונה, לא מזמן, הוא החליט לבלות במקום שנקרא קוטינה דאן פאצו — אחד ממקומות הנופש לסקי-חורף האקסלוסיביים ביותר באי-רוסה, והנמצא בצפון איטליה, בהרי הדולומיטים.

זיל הגיע לקוטינה, השתכן במלון "סבויה" במחיר 30 דולר ליום, צייד את עצמו במעיל פרווה מקסי לפי ה-אופנה האחרונה, וחשב שהוא בעניינים.

ורוניקה וזיל תמיר

ואפילו ארי אונאסיס — לא, לא עם ז'אקלין, הוא היה שם עם ידיד, איזה גבר בן 70 אולי שהתגנדר בטבעת על כל אצבע ובמכנסיים מהמודה האח-רונה — עשויות עור פרה, שבה אחיה. בגדים מעורות משונים הם היום המילה האחרונה באירופה." אולם סתם להשתוף בנשף לא הס-פיק לזיל. זאת לא חוכמה. מה עשה? הוא שיחד את אחד המלצרים באלפיים לירטות, שזה איזה 11 ל"י, והמלצר נגש לרמקול והכריז: "הנסיכה סורא-ייה מבקשת לטלפון את זיל דה תמיר-רוב."

אלא שאז הוא יצא החוצה, וגילה שמסביבו מסתובב הקהל רק ב, "רולס-רויסים" וב, "מרצדסים", ולנוסעים במ-כוניות הללו קוראים, "ברונים" ו, "קוני-טטות" ותוארים דומים. זיל הבין, ש-אם הוא לא הופך את עצמו במהירות גם כן לאיזה אביר או משהו, הרי חבל על הכסף שהוא השקיע במלון, כי פרולטאר לא נחשב אדם מן הישוב בין סנובה כזו.

לא נותנים

לעשו בשקט

שוב פעם עלו עליה. על השחקנית ברי-כה נאמן. המשטרה אני מתכוונת. היא נעצרה בשבוע שעבר פעם נוספת, אחרי שהמשטרה מצאה בביתה כמות זעי-רה של חשיש. המשטרה לא מרפה מברכה לאחרונה, עוצרת אותה מדי פעם. אבל ברכה לא נשברת מזה. ברגע שהיא משתחררת, היא דואגת לחפש את הקשר עם אהובה הקנדי. היושב כרגע בקלבוש על — הברחת סמים.

ברגע שנשמע שמה של הנסיכה סור-ראיייה, השתררה לעד דממה באולם הענק, ובתוכה צעד לו האציל לבית צמירוב באון לכיוון הטלפון, נכנס ל-תא, ועשה את עצמו מדבר. ומה? כאשר הוא יצא, הוא גילה באמת שהשם עושה את האדם: מנהל התחרות קרב אליו, הציע לו להצטרף לתחרות על המועמדות ל, "פליבווי" של קוטינה. "ייתכן שהייתי מסכים," נזכר זיל, "אבל כלי-כך התאמצתי לא לצי-שחללתי שיותר טוב להשתלק מושם בשקט, לפני שיגלו אותי ויזרקו אותי ברעש."